

Тѣзи слухове се прѣскаха съ цель да се възбужда у моряцитѣ негодувание срещу Магелана, а Магелановитѣ неприятели искаха единъ день да използватъ това, за да му отнематъ водачеството на ескадрата.

Презъ месецъ януарий 1520 година ескадрата стигна до устието на рѣка Ла-Плата. Тукъ тя се снабди съ прѣсна вода за по-дълго време и съ голѣмо количество месо отъ пингвини, които моряцитѣ успѣха да изловятъ и избиятъ по островитѣ въ устието на рѣката.

Положението на моряцитѣ откъмъ храна и вода значително се подобри, но това не промѣни настроението срещу Магелана, което неговитѣ противници бѣха вече създали въ ескадрата. Хуанъ Картагена и капитанитѣ Луисъ Мендоса и Гаспаръ Кесада бѣха успѣли вече да групиратъ около себе си 50—60 души и съ тѣхъ готвѣха бунтъ срещу Магелана. Тѣ чакаха удобенъ моментъ да прогласятъ бунта и вѣрваха, че повечето отъ моряцитѣ ще застанатъ на тѣхна страна, ще арестуватъ Магелана, и за командиръ на ескадрата ще признаятъ Картагена.

Въ южното полукълбо настѣпваше есень. Почнаха пакъ да ваятъ дъждове, придружавани отъ грозни бури. Пжтуването отъ день на день ставаше по-трудно, по-бавно и по-уморително. Всичко това радваше неприятелитѣ на Магелана, защото поддържаше настроението срещу него и засилваше бунтарския духъ.

На 30 мартъ предъ ескадрата се откри единъ широкъ и прикритъ завой. Магеланъ огледа добре мѣстото и реши да зимува тукъ. На 31 мартъ корабитѣ хвърлиха котва. Тоя завой Магеланъ нарече *Санъ-Хулианъ*.

На 2 априлъ на брѣга се отслужваше литургия съ благодарственъ молебенъ. Неприятелитѣ на Магелана останаха на корабитѣ и, когато другитѣ на брѣга се молѣха, тѣ се въоръжиха и обявиха тѣхнитѣ два кораба независими отъ Магелана. Следъ това нѣколцина отъ тѣхъ отидоха на другъ корабъ, свързаха и затво-